

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes De Actibus Humanis

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum & Græcensis, 1716

§. II. An ex voluntate Legislatoris in materia de se gravi, & graviter
conducente ad finem præcepi possit esse obligatio solum venialis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39981

&c. dum adest justa causa ut aegritudo non levius, metus gravis &c.

Pars secunda, habet locum in legibus divinis per se respicientibus utilitatem operantis, ut in precepto Baptismi, Poenitentiae &c. non obligante cum vita periculo, secluso periculo damnationis, ut nec preceptum confessionis ad confitendum integre materialiter, seu omnia commissa, dum sine magno valde incommodo nequeunt exponi ut si aeger sine ingenti difficultate progredi non potest, aut si pluribus a Confessario sit succumbendum ut tempore pestis; aut est periculum con-

tagionis: aut si sacerdos celebrare debet conscius peccati mortalis destitutus confessario, tunc inconfessus cum prævia contritione potest dicere missam.

Pars tercia, patet in ablatione rei alienæ, quæ si sit in extrema necessitate, caret omni culpa (si in valde gravi excusat saltem a mortali furtum rei necessaria, virtui, amictui, medicinae &c. Sporer p. 1. Decal. c. 5. n. 11.) uti & occasio invasoris vitae est licita cum moderamine inculpatæ

tutelæ.

* *

S. II.

An ex voluntate legislatoris in materia de se gravi, ac graviter conducente ad finem precepti possit esse obligatio solum penialis:

714. **O**Mnes fere apud Mærat. hic D. 13. S. 3. contra Sayrum in clavis Regia lib. 3. c. 7. n. 17. concedunt nullum legislatorem etiam DEUM posse sub reatu mortali obligare in materia, quæ consideratis omnibus circumstantijs est levis. Ratio, quod etsi existentia legis, & hujus obligatio pendeat a voluntate Legislatoris ut a causa moraliter efficiente, attamen ad hoc necessariò prærequiriatur capacitas materiae, supra quam obligare non potest, sed in materia levis de se est incapax gravis obligationis, sicut delictum lege est incapax gravis poenæ, ita

ut nec DEUS queat graviter illud castigare. Hoc supposito.

Respondeo ad quæsิตum affirmativè cum Soarez lib. 3. de Legib. c. 27. n. 7. Sanch. lib. 1. de Matr. D. 9. n. 6. & lib. 6. in Decal. c. 4. num. 25. &c. contra Valsq. 1. 2. D. 158. c. 3. num. 17. & c. 4. & num. 32. acriter repugnantem Bellarm. & alios apud Pal. tom. 1. trah. 2. D. 2. p. 8. num. 5. qui nobiscum sentit num. 4. Ratio est, quod etsi materia si capax gravis obligationis, illa tamen non est causa effectiva moralis obligationis, sed libera voluntas Legislatoris,

cui

Xxx 2

cui sicut est liberum sub nulla culpa directe obligare in materia gravi, ut patet in legibus pure penalibus, & Regulis plurium Religionum non obligantium directe sub utla culpa, ita est eidem liberum directe obligare solum sub culpa levi.

715. Objicit Vasq. dato semel humano praecepto, vis obligandi quam habet, derivatur ex lege naturali, quæ dictat parendum esse superioribus, sed lex naturalis in materia gravi nequit obligare leviter. Secundo, in materia levi nequit obligare graviter per *num.* 713. ergo nec in materia gravi leviter. Tertio, votum emissum in materia gravi obligat graviter, esto voventi sit liberum vovere, ergo etiam lex in materia gravi stringit graviter.

Respondeo ad primum, jus naturæ in materia non necessaria non dictat parendum superioribus ultra quantitatem obligationis per leges impositæ, hæc enim obligatio supponitur ad jus naturale, & ideo falsum est, quod ex naturali jure derivetur obligatio legis positivæ humanæ, sed immediate à potestate Legislatoris fermentis legem. Neganda proinde est Major, & concessi minori nego consequentiam, disparitas est, quod obligatio legis naturalis sit necessaria, & idcirco obligat juxta capacitatem presuppositæ materiæ obligatio verò legis humanæ est libera, activa quidem immediate, passiva vero immediate, passiva enim obligatio dicitur illa, quæ moraliter resultat in subdito ex activa, quæ est ipsa legis essentia, nam lex essentialiter est vinculum obligationis

inductivum, unde passiva est effectus legis, secus activa, Soarez n. 11.

Ad secundum est disparitas, quod obligare mortaliter in materia levi superet potestatem Legislatoris, secus obligatio levis in materia gravi.

Ad tertium nego antecedens cum Præposit. hic *qu. 95. D. 3. dub. 2.* unde potest quis sub veniali sine absurdo yovere castitatem. Non est paritas à juramento obligante necessario sub mortali in materia gravi, quia dicere veritatem in juramento assertorio non oritur ex voluntate jurantis, sed ex natura rei, hoc ipso autem nascitur obligatio gravis dicendi verum obligatio enim hæc opponitur injuria, quæ fit DEO, dum accercitur in testem falsi, atqui hæc injuria est gravis, ergo obligatio dicendi verum, aut promittendi in juramento promissorio est gravis.

Dices ergo etiam potest quis contrahere matrimonium, aut profiteri Religionem sub reatu levi, aut ad tempus.

Respondeo negando illatum, quia de utriusque essentia est perpetuitas, & insolubilitas, in matrimonio quidem ex jure naturali, aut divino, in professione saltem ex Ecclesiastico jure, hoc ipso autem volens contrahere, aut profiteri talis statum necessitatibus ad se graviter obligandum, cum enim venialia facile contemnuntur, facile fierent divortia in casu utroque ob frequentes incommoditates

cum notabili dispendio utriusque statutis.

